

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SEKCIÓ

KRISTON kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(39154/09. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2013. szeptember 24.

A határozat végleges, de szerkesztői változtatás alá eshet.

A Kriston kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Tanácsként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:
Peer Lorenzen, *elnök*,
Sajó András,
Nebojša Vučinić, *bírák*
és Atila Nalbant, a *Szekció megbízott hivatalvezető-helyettese*
2013. szeptember 3-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően
az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (39154/09. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Kriston István („a kérelmező”) 2009. július 16-án terjesztett a Bíróság elé.

2. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Tallódi Z. Kormányképviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.

3. 2011. november 16-án a Második Szekció elnöke úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. A Tizennegyedik kiegészítő jegyzőkönyvvel összhangban a kérelem három bíróból álló Tanácsra került kiszignálásra.

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

4. A kérelmező 1953-ban született és Dunaharasztn él.

5. 1993. december 20-án család gyanúja miatt büntetőeljárás indult a kérelmező ellen.

6. 1997. május 14. és 2003. június 4. között az eljárás felfüggesztésre került mivel több külföldi államtól nemzetközi jogsegélyt kellett kérni.

7. Csődbüntett, sikkasztás és közokirat-hamisítás vádja alapján 2003. június 27-én vádirat került benyújtásra.

8. 2006. június 20. és 2009. szeptember 28. között tíz tárgyalásra került sor, majd 2009. november 2-án a Pesti Központi Kerületi Bíróság csődbüntett és közokirat-hamisítás elkövetése miatt elítélte a kérelmezőt és pénzbüntetéssel sújtotta. A kérelmező lemondott a fellebbezési jogáról; így az ítélet ugyanezen a napon jogerőssé vált. Az ítélet csupán egy rövid indoklást tartalmazott, amely a tényekre és az alkalmazandó jogra korlátozódott. Az eljárás hosszát nem értékelte enyhítő körülményként.

9. Ezen büntetőeljárásban a külföldre utazásról és az útlevélről szóló 1989. évi XXVIII. törvény 2. § (1) bekezdésének *a)* pontja alapján a kérelmező útlevele bevonásra került, mivel ellene súlyos vádakat magában foglaló büntetőeljárás indult.

10. 1998. szeptember 1-jétől a tilalom egy másik rendelkezés, nevezetesen a külföldre utazásról szóló 1998. évi XII. törvény 16. § (1) bekezdésének *a)* pontja alapján fenntartásra került. 2003. július 1-jén ez utóbbi jogszabály hatályon kívül helyezte a tilalmat. A Kormány előterjesztette, hogy a kérelmező erre figyelemmel elvileg személyi igazolvánnyal utazhatott Svájcba és Horvátországba, és 2004. május 1-jét követően az Európai Gazdasági Térség tagállamaiba is. A kérelmező előadta, hogy a valóságban ezt nem tehette meg, mivel az eljáró bíróság nem értesítette megfelelő módon az útlevélhatóságot az utazási tilalom megszűnéséről, amely így a büntetőeljárásról szóló törvény releváns időszakban hatályos 146. § (3) és (5) bekezdése értelmében a külföldre utazás, mint olyan tekintetében formális jogi akadály maradt.

A JOG

11. A kérelmező azt panaszolta, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében lefektetett "ésszerű idő" követelményével.

A Kormány vitatta a panaszt.

12. A figyelembe veendő időszak 1993. december 20-án kezdődött és 2009. november 2-án zárult le. Ilyen módon az eljárás egy bírósági szinten tizenöt évig és tíz hónapig tartott.

Az eljárás ezen hosszára figyelemmel a kérelmet elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

13. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. *Pélissier and Sassi v. France* [GC], no. 25444/94, § 67, ECHR 1999–II). A benyújtott anyagokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. Ezért az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

14. A kérelmező azt is panaszolta, hogy a hatóságok ésszerűtlenül hosszú ideig megakadályozták őt abban, hogy külföldre utazzon. A kérelmező a Negyedik kiegészítő jegyzőkönyv 2. cikkének 2. bekezdésére, továbbá az Egyezmény 13. és 17. cikkeire hivatkozott.

A Bíróság úgy véli, hogy a panaszt a Negyedik kiegészítő jegyzőkönyv 2. cikkének 2. bekezdése alapján kell vizsgálni.

15. A Kormány előterjesztette, hogy a panaszolt utazási tilalom 2003. július 1-ig tartott; ezért ez a panasz a 35. cikk 1. bekezdésében foglaltak sérelmével időn túl került benyújtásra.

16. A kérelmező úgy vélte, hogy mivel a bíróság nem értesítette megfelelő módon az útlevelhatóságot az utazási tilalom megszüntetéséről, a tilalom a kérelem benyújtásakor és még azt követően is jogi akadályt képezett az ország elhagyása vonatkozásában.

17. A Bíróság megjegyzi, hogy a kifogásolt utazási korlátozás 2003. július 1-jén jogszabályváltozás következtében szűnt meg. A Bíróság ugyanakkor megjegyzi a kérelmező azon nem cáfolt állítását is, hogy a formális utazási tilalom a folyamatban lévő büntetőeljárásra figyelemmel, a büntetőeljárásról szóló törvény 146. § (3) és (5) bekezdésének összefüggésében az útlevel-szabályoktól függetlenül folyamatos helyzetként továbbra is, legalább 2009. november 2-ig fennmaradt (ld. a fenti 8. bekezdést). Mivel a kérelem 2009. július 16-án került benyújtásra, a panasz a 35. cikk 1. bekezdésében előírt hathónapos határidőn belül került előterjesztésre. Továbbá, egyéb elfogadhatatlansági ok nem állapítható meg. Ezért a panaszt elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

18. A kérelmező előterjesztette, hogy útlevelének bevonásától a büntetőeljárás lezárásáig több mint tizennégy éven át utazási tilalom alatt állt, ami véleménye szerint elfogadhatatlan a Negyedik kiegészítő jegyzőkönyv 2. cikkének 2. bekezdése alapján számára biztosított jogokra figyelemmel.

A Kormány nem érintette ezen kérdés érdemét.

19. A Bíróság emlékeztet arra, hogy nagyon hasonló körülmények miatt a *Földes és Földesné Hajlik kontra Magyarország* ügyben (41463/02. sz., 32-36. bek., ECHR 2006-XII) a Bíróság már megállapította e rendelkezés megsértését. A Bíróság nem lát okot arra, hogy a jelen kérelem esetében eltérő következtetésre jusson.

Ebből következően a Negyedik kiegészítő jegyzőkönyv 2. cikkének 2. bekezdését megsértették.

20. A kérelmező összesen megközelítőleg 216000 euró vagyoni kártérítést és 70500 euró nem vagyoni kártérítést követelt, valamint ezen összegek felgyülemlett kamatát kérte.

A Kormány vitatta az igényt.

21. A Bíróság nem lát okozati kapcsolatot a megállapított jogsértés és az állított vagyoni kár között; ezért ezt az igényt elutasítja. Úgy véli azonban, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett. Méltányossági alapon ítélve a Bíróság 13000 eurót ítél meg számára ilyen címen.

22. A kérelmező összesen megközelítőleg 2850 eurót követelt az állított jogsértésekkel kapcsolatosan felmerült különböző kiadások megtérítésére.

A Kormány ezt az igényt is vitatta.

23. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak annyiban jogosult költségei és kiadásai megtérítésére, amennyiben bizonyítja, hogy e költségek ténylegesen és szükségszerűen merültek fel, s összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben a birtokában lévő információkra és a fenti kritériumokra figyelemmel a Bíróság 500 euró megítélését tartja ésszerűnek a különböző címeken felmerült költségek tekintetében az ügyvéd által nem képviselt kérelmező számára.

24. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális hitelkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Elfogadhatóvá *nyilvánítja* a kérelmet;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*, hogy a Negyedik kiegészítő jegyzőkönyv 2. cikkének 2. bekezdését megsértették.
4. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes államnak három hónapon belül az alábbi összegeket kell kifizetnie a kérelmező számára nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával:
 - (i) nem vagyoni kár tekintetében 13000 (tizenháromezer) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét,
 - (ii) költségek és kiadások tekintetében 500 (ötszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.
5. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2013. szeptember 24-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Atila Nalbant
megbízott hivatalvezető-helyettes

Peer Lorenzen
elnök